

на друга, колкото са касае до сърцето, и заради туй който сполучи едно добро въно и едно хубаво лице, що иска друго?

Главкъ постенж.

Намѣрвахъ са вече на по пустъ пѣтъ, и имахъ отъ тамъ прѣдъ очитѣ си широкото и тихо море на Помпея, което са виждаше че забравило дивата си природа ради прекраснитѣ оиѣзи прибрежия. Приятенъ, тихъ зефиръ едвамъ са касаеше повърхность-та му, багрянитѣ облаци му придавахъ пѣстроцвѣтенъ и свѣтливъ видъ, и роскошната земя пълняше го съ ароматы, тѣй щото человекъ бы помислилъ, че Венера отъ вълнитѣ на туй море първий пѣтъ излѣзе съ всемирния си скиптръ.

— Еще не е дошло времето за къпанье, извика гъркътъ, наклоненъ сѣкоги къмъ поетическата си природа; нека са отстранимъ отъ множеството и да са нагледамы на хубавото море, докато южното слънце играе съ вълнитѣ.

— Съ благодарение, отговори Елодій, тамъ морето е най-приятното мѣсто на града.

Помпея изобразяваше въ миниатюръ цивилизацията на тогашния вѣкъ. Въ ограничената ограда на стѣнитѣ ѝ са намѣрваше сплчката приятность, която богатството докарва чрезъ роскошеството. Малкитѣ но хубавы и украсены дугени, малкитѣ ѝ тоже палаты, банитѣ, театрытѣ и ристалището, дѣятельность-та верѣдъ разврата, и питомность-та верѣдъ недостатъцитѣ на жителитѣ бѣхъ истиното изображение на Римската Държава. Градътъ приличаше на единъ малкъ Театръ, на едно поприще на дѣтски развлечения, на новъ единъ свѣтъ, въ който сѣкашъ че Боговетѣ присѣтствувахъ като зрители на голѣмата Римска Империя, и искахъ да опазѣтъ Помпея отъ разрушителныя сѣръпъ на времето, щото послѣдующитѣ родове съ очудване да си припомнятѣ нравственото изреченіе (Nihil sub sole novum) „нѣма нищо ново подъ слънцето.“

Въ пристанището но прекрасното олуи крайморіе са виждахъ кораби търговскы и ладии за увеселение на богатитѣ граждани. Рыбарскитѣ ладии цѣпяхъ бърже на сѣкъдѣ вълнитѣ и на далечъ са издигахъ стълповетѣ на флота който са управляваше отъ Плинія, На брега сѣдѣше единъ Сицилиецъ, който съ смѣшны ржкодвиженія расказваше предъ рыбаритѣ и събранитѣ селяны пѣкаква си приказка за корабокрушеніето на мореплаватели, които были отърваны отъ делфинитѣ, какъто днесъ расказватъ таквизи басни моряцитѣ на Неаполь на пристанището.

Като отдалечи отъ тамъ другаря си гъркътъ го заведе въ едно